

Wij verwachten dat de classiecale correspondenten de reeds in hun bezit zijnde afrekeningen der contributies, en ook die der collecten, aan ons opzenden.

STICHTING OPLEIDING,

Herman Colleniusstraat 13, Gropingen.

## Theologische Hoogeschooldag

Op den Theol. Hoogeschooldag zijn enkele voorwerpen verloren. Deze zijn in de gebouwen niet gevonden, ook zijn ze niet als verloren voorwerp op het politiebureau te Kampen aangegeven. Wie één der onderstaande voorwerpen heeft gevonden en per abuis meegenomen, wordt vriendelijk verzocht dit terug te zenden aan den eigenaar:

1. Zr. J. Visscher, Altevenerstraat 86, Hoogeveen, heeft verloren: zilveren halsketting met collier, (collier stelt voor een bijl.).

2. Br. W. van Veelen, Kerkhoflaan 34, Rotterdam N., heeft laten liggen een Jongbloed micro-bijbel, klein formaat, in donkerbruin suède band, goudsnee en ronde hoeken.

## Naar de voltooide oecumenische hierarchie in kerk en zending

De pers gaf onlangs het volgende bericht door:

I.Z.R. EN WERELDDRAAD.

In het gerestaureerde gebouw van de Zendingshogeschool te Oegstgeest vond dezer dagen een vergadering plaats van het Comité van de Internationale Zending, ongeveer 100 vertegenwoordigers uit meer dan 30 verschillende landen namen aan deze besprekingen deel.

In het centrum van de overleggingen stond de vraag naar de verhouding van de Internationale Zending met de pas opgerichte Wereldraad van Kerken. De oecumenische beweging is ontsproten uit en steeds weer gevoed door de Zending, met name door de noodzaak, die men steeds gevoeld heeft, om in het Oosten niet opnieuw de tragedie van de verscheurdheid van de Westerse kerken te herhalen. Met grote dankbaarheid werd daarom de oprichting van de Wereldraad begroet. Als teken van verbondenheid zal in alle officiële stukken in het vervolg worden gesproken van: „Internationale Zending en Wereldraad in associatie met de Wereldraad“. Hoewel in de verre toekomst gerekend moet worden met een versmelting van beide raden, kan daar op dit ogenblik nog geen sprake zijn.<sup>1)</sup>

We kunnen zeggen, dat naast de definitieve oprichting van den Wereldraad van Kerken in Aug. 1948, deze nieuwe naamgeving: „De I.Z.R. in associatie met de Wereldraad“ de voorloopige sluitsteen vormt van den zoo snel verzeen oecumenischen tempel. Reeds sinds de zendingconferentie te Tambaram (Voor-Indië) in 1938 was er een steeds meer groeiende samenwerking tusschen de I.Z.R. en den voorloopig opgerichten Wereldraad. Dit was tot uitdrukking gebracht in een gemeenschappelijk comité van beide oecumenische organisaties, waarin men gemeenschappelijke belangen besprak als: internationale zaken, de arbeid onder de jeugd, de materiële en geestelijke hulp, enz.<sup>2)</sup> Voorts sprak dit comité zich uit over de vertegenwoordiging van „jonge“ kerken uit de zendinggebieden. In April 1947 besloot dit „joint committee“ behalve de 3 protestantsche kerken in Indië OOK DE KERKEN OP JAVA uit te noodigen tot de vergadering van den Wereldraad te Amsterdam.<sup>3)</sup>

Dat versmelting van beide raden nog niet plaats kan vinden, heeft zijn oorzaak in het feit, dat

a. de Wereldraad gevormd wordt door enkel kerken. Ook bij de nationale oecumenische raden, zoals den Federalen Raad in Amerika, zijn enkel kerken aangesloten.

b. De I.Z.R. wordt gevormd door de nationale organisaties. Bij deze laatste zijn kerken aangesloten, die in den Wereldraad opgenomen zijn, maar ook kerken die (nog) niet met den Wereldraad samenwerken, terwijl uiteraard ook talrijke zendingcorporaties aangesloten zijn, die omdat zij geen kerk zijn, niet in den Wereldraad opgenomen zijn.

De benaming is dus nog het gevolg van een zeker compromis. Maar welbewust werkt men getweeën samen en internationaal in de groote organisaties en

<sup>1)</sup> „Trouw“ van 16 Sept. 1948. In het bericht stond verder nog o.a., dat tot een der 8 vice-presidenten dr. H. Kraemer werd gekozen (verbonden aan het Oecumenisch Opleidingscentrum te Bossey-Genève); mr. S. C. Graaf van Randwijck (Zendingconsul te Batavia), werd gekozen in de financiële commissie en ds. J. C. Hoekendijk (secretaris van den Ned. Zendingraad) in de internationale studiecommissie.

<sup>2)</sup> Zie mr. S. C. Graaf van Randwijck, Medewerkers in Gehoorzaamheid, blz. 29; dr. H. v. d. Linde, De Wereldraad van Kerken, blz. 39.

<sup>3)</sup> Van Randwijck, a.w. blz. 28. Onlangs meldde „Trouw“ het volgende: „De Javaanse kerken op Midden-Java ten Zuiden en de Chinese kerken op Java hebben in beginsel besloten zich aan te sluiten bij de Wereldraad van Kerken. In verband hiermee hopen B. Probawinoto, als voorzitter van de D. P. G. (Raad van Kerken), en ds. Poerbowijogo van Midden-Java ten Zuiden de conferentie van Amsterdam als waarnemers mee te maken. Op de conferentie zelf zal over het verzoek tot toelating worden beslist.“

3. Br. J. P. v. d. Berg, De Ruyterlaan 14, Baarn, heeft verloren een zwarte heerenvulp met koper gemonteerd, waarvan de haak eenigszins los is.

## Candidaats-examen

Geslaagd voor het Candidaats-examen: de heer A. H. Algra, Huizumerlaan 30, Leeuwarden; de heer H. Scholte, Talmstraat 5, Assen; de heer K. de Hoop, Koninginnelaan 87a, Groningen.

## Bibliotheek van de Theologische Hoogeschool

Wie kan de Bibl. helpen aan de volgende nummers van „De Reformatie“?

Jrg. 5, nrs 38 tot en met 42;

Jrg. 14, nrs 20, 21, 44 tot en met 47;

Jrg. 15, nrs 18, 20, 21, 44 tot en met 47;

Jrg. 20, nrs 1, 5 tot en met 7, 12, 13.

## ZENDING EN EVANGELISATIE

nationaal. In het Oosten is de situatie thans reeds zoo, dat men er niet meer toe overgaat om aparte raden voor de kerkelijke eenheid en aparte raden voor de zending te stichten. Men vormt voor alle taken van samenwerking één raad. De Raad tot Samenwerking van Christelijke Kerken („Madjelis Keristen“), die zijn centrum te Makassar heeft, wil daarom mutatis mutandis hetzelfde doen als de Wereldraad beoogt: „Het bevorderen van alles wat het christelijk eenheidsbesef onder kerken en christelijke organisaties in Indonesië tot ontplooiing kan brengen“. Maar deze raad zal zich ook bezig houden met de zending, precies zooals de I.Z.R. dat doet<sup>4)</sup>. De toekomstige versmelting van I.Z.R. en Wereldraad van kerken werpt in het Oosten haar schaduwen vooruit.

We kunnen het niet anders zien, of bovenvermeld gebeuren brengt den Antichrist dichterbij. Een bondgenootschap wordt aangegaan tusschen geloovigen en ongeloovigen. Een machtig bloc bedreigt de kerk, die trouw wil blijven aan het Woord. En tot onze groote smart moet niet alleen gezegd, dat velen in de gebonden kerken dit alles toejuichen<sup>5)</sup>, doch dat deze kerken ook metterdaad met dit alles medewerken.

Immers, de Synode van Zwolle, 1946, besloot toe te treden tot den Nederlandschen Zendingraad. Dit betekent, dat men ook aangesloten is (ipso facto!) bij de I.Z.R. En — daar de I.Z.R. thans officieel zich associeert met den Wereldraad, werkt men indirect ook met de laatste organisatie mede. Bovendien zijn daar de besluiten van Eindhoven 1948. Volledig werkt men nu mede met den Raad van Kerken op Java en die van „Oost-Indonesië“ (de z.g. Madjelis van Makassar). Men steunt de op te richten middelbare school te Makassar, waar docenten van diverse theologische pluimage onderwijs zullen geven.

Tot waarschuwing en leering van onszelf en anderen, willen we de klemmende vraag stellen: Hoe kon men zoo spoedig aan het Woord ontzinken? Als antwoord hierop diene het volgende:

A. Bewust of onbewust werd de leer der pluriformiteit der kerk al meer in toepassing gebracht. Daarmede ging gepaard een betrekkelijk maken van de waarheid. Alle „kerken“ werkten immers voor hetzelfde „doel“? De belijdenis is een kwestie van traditie.

Als gevolg hiervan, stond men machteloos tegenover de — van modernistische zijde — voorgedragen redeneeringen, als zou de kerk tot grooten bloei gekomen zijn in het heden. Immers: eerst was er in de kerk een middelpunt-vliedende koers te bespeuren, tengevolge waarvan schisma's aan de orde van den dag waren. Thans is de middelpunt-zoekende koers gekozen. Was de vorige eeuw de eeuw der zending, dit zal de oecumenische eeuw zijn. De richtingen vinden elkaar; allen, van wat voor kerkelijke kleur ook, stellen we ons onder den Heer Jezus<sup>6)</sup>.

Wanneer men niet den norm van onze belijdenis aanlegt, dan heeft men tegen dergelijke redeneeringen geen verweer meer. Vooral niet als de vrijzinnigen een orthodox lamsvel omdoen en meezingen in het veelstemmige oecumenische koor.

B. De lijnen ten aanzien van de kerk, door vorige Synodes getrokken, zijn almeer vervaagd en verlaten.

<sup>4)</sup> Art. 3 der statuten.

<sup>5)</sup> Het maandblad van de werkgemeenschap „Jeugd en Evangelie“, waaraan o.a. prof. dr. J. H. Bavink, prof. dr. G. C. Berkouwer, prof. dr. J. Waterink medewerking verleenen, doet enthousiaste publicaties over den Wereldraad. Hetzelfde doen ds. A. G. Barkey Wolf en dr. B. Wielsinga in „Elsevier“.

<sup>6)</sup> H. P. van Dusen: „Het Christendom in de wereld“, blz. 86.

De Synode van 1920 achtte aan het lidmaatschap der (interkerkelijke, niet specifiek gereformeerde) Nederlandsche Christelijke Studenten Vereeniging (N. C. S. V.) groote bezwaren verbonden en besloot er bij allen, „die geroepen zijn aan onze Gereformeerde studenten leiding te geven, op aan te dringen, dat zij den studenten deze bezwaren onder het oog brengen, en hun dit lidmaatschap ten zeerste ontraden“<sup>7)</sup>. De Synode van Middelburg (1930) besloot uit te spreken, „dat van volledige samenwerking met andere, niet gereformeerde, geen sprake kan zijn, waar het evangeliseeren bestaat in of gepaard gaat met prediking van het Woord Gods“<sup>8)</sup>. In deze uitspraken komt klaar de lijn uit, die men trok: Ook tegenover anderen vasthouden, dat men zich heeft te voegen bij de kerk der reformatie, die de belijdenis handhaaft!

Te Utrecht in 1905 (!) besloot de Synode, dat het concept inzake institueering van Javaansche kerken, opgesteld door de commissie adhuc, voortaan leidraad zou zijn bij institueering. Wanneer men vandaag dit rapport leest<sup>9)</sup>, kan men niet anders dan uitroepen: Hoe is het goud verdonkerd!

Op de vraag: welke confessie zullen de geïnstitueerde kerken hebben? antwoorden de deputaten vrijmoedig — en de Synode ging er mee accoord! —: „dat die kerken beginnen met zich aan te sluiten bij de geloofsuitdrukking van de Gereformeerde Kerken in Nederland, namelijk „de drie Formulieren van Eenigheid“. Wanneer zij alleen de geloofssom der Apostelen, d.i. de „12 geloofs-artikelen“ aannemen, dan zou dat, naar het oordeel Uwer deputaten, feitelijk een confessionele terugtrek zijn. En daarvoor is h.i. geen reden aan te wijzen. De Heilige Geest heeft ons meer geleerd dan in die 12 artikelen staat; d.w.z. Hij heeft de belijdenis, in den loop der tijden, duidelijker ontvouwd en uitgebracht. Geïnstitueerde kerken van Javanen behoeven daarom op confessioneel gebied niet weer bij de „Patres“ te beginnen; en ook zou niet te hopen zijn, dat zij den confessionele strijd sinds de tijden der Patres gevoerd, zelf nog weer zouden moeten doormaken; zij kunnen nu reeds dadelijk eene meer gedefinieerde belijdenis krijgen in „de drie Formulieren van Eenigheid“, en moeten dies ook beginnen met die aan te nemen“<sup>10)</sup>.

Hoe anders is vandaag de redeneering! Wij moeten, zoo zegt men, onze verschillen niet naar het „terrein“ van zending of evangelisatie overbrengen. De Synode van Zwolle 1946 beloofde mede te werken met een theol. hogeschool te Batavia en met de te stichten middelbare scholen, indien deze uitgingen, „van de inheemse kerken en dat wel in gebondenheid aan de belijdenis der kerken“<sup>11)</sup>. In 1905: vasthouden aan de belijdenis van de kerk der reformatie, ook in Indië. In 1946: men mag daar in Indië best een andere belijdenis hebben, wij zullen onze medewerking daarom niet opzeggen.

C. Men brengt thans sterk naar voren, dat de kerken in het Oosten zelf eenheid willen en dat men hun niet de smart aan kan doen door Gods Woord uitgelegd naar onze belijdenis in de zending te prediken.

De vraag moet echter gesteld: Hoe komt het, dat de „jonge“ kerken dit vragen? Het antwoord kan niet anders zijn, dan dit: vele zendelingen hebben bij hun vertrek naar het zendingsterrein hun belijdenis thuis gelaten en hebben een verwaterd evangelie gebracht. De opzettelijke devahueering van de eigen belijdenis is juist door de „zendingskringen“ jaren achtereen ter hand genomen. Dit begon reeds in de „Wereld Federatie van Christen Studenten“. Mede door de idealen, die daar aangekweekt werden, zijn de huidige oecumenische leiders gevormd<sup>12)</sup>. Zij hebben met kracht deze (ethische, barthiaansche, modernistische) leer naar voren gebracht en op het zendingveld in daden omgezet: „Het eenig maatgevende mag zijn: wie kan, welk stempel hij ook draagt, het Evangelie verstaanbaar verkondigen? Men bedenke wel dat de groote Evangelisten bij de gratie Gods, zoals b.v. Wesley, Stanley Jones of Kagawa, als men deze regel niet volgde, weinig

<sup>7)</sup> Acta van de Synode van Leeuwarden, art. 81; ds. H. Bouma, Kerkenordening, blz. 238.

<sup>8)</sup> Acta van de Synode van Middelburg, art. 167, 170; Bouma, a.w. blz. 26.

<sup>9)</sup> Opgesteld door ds. H. Dijkstra en dr. J. Hanja.

<sup>10)</sup> Acta, art. 127 en bijlage I bij het zendingrapport. De deputaten merken op, dat uiteraard later de vorm kan wisselen en aanvullingen kunnen noodig zijn.

<sup>11)</sup> Acta der Gen. Synode, 27 Aug.—2 Oct. 1946 te Zwolle, art. 209 ad 30. Zulke een besluit komt er feitelijk op neer, dat men een belijdenis voor binnenlands en buitenlands gebruik heeft. Het is een angstig ding, te weten, dat de radicaal vrijzinnige H. P. van Dusen (voorzitter van het studie dep. van den Wereldraad; voorts spreker op de laatste zitting der I.Z.R. in Whitby, Canada, 1947), ook de onderscheiding maakt tusschen de „belijdenis voor evangelisatie-doelinden“ en de „belijdenis“ in haar „theologische volheid“; „Het Christendom in de wereld“, blz. 205.

<sup>12)</sup> Van Dusen, a.w. blz. 95 e.v. Indien men oude jaargangen van Eltheto, het orgaan der N.C.S.V., doorziet, is het merkwaardig, dat men daar juist de namen tegenkomt van hen, die thans vooraanstaan in de oecumenische zending b.v. H. Kraemer en dr. John R. Mott, die destijds secr. der wereldfederatie was.